

LBRIS

We know
books

Fredrik Backman

NOI CONTRA VOASTRĂ

Traducere din limba suedeză
de Andreea Caleman

EDITURA
ART

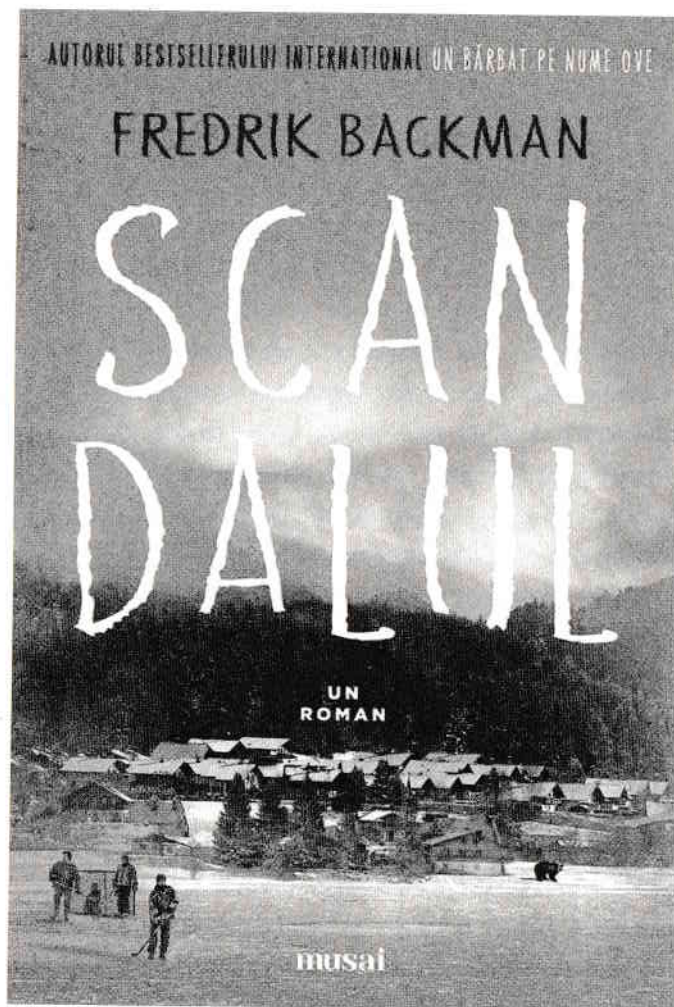
Dar, mai presus de orice, îi mulțumesc Federației Naționale a Sporturilor din Suedia, pentru că mi-a dat șansa unui cămin în atâția ani din copilărie când aveam nevoie de un context și care, de fapt, mi-a salvat viața în foarte multe feluri.

CUPRINS

1. O să fie vina cuiva	7
2. Există trei feluri de oameni	10
3. Fii bărbat!	17
4. Femeile sunt întotdeauna problema	31
5. Orice om e o sută de lucruri	43
6. Dacă nu-i război, iscă ei unul	50
7. Pentru început, prânzul	63
8. Așa începe... când se termină	73
9. O să trebuiască să se bată cu cineva în seara asta	82
10. Cum le spui copiilor?	94
11. O ultimă șansă să fii un învingător	113
12. Sunt gata să ard cu voi	126
13. Așa că i-au dat o armată	140
14. O străină	153
15. Vidar Rinnius	162
16. Björnstad contra tuturor	174
17. Simt miros de sânge și atacă	183
18. O muiere	196
19. Același tricou albastru din pichet	206
20. Spumă de ras în pantofi	216
21. E la pământ	226
22. Căpitan de echipă	237
23. Totul pentru singurul lucru care contează	248
24. Dar ursul din ea tocmai s-a trezit	260
25. Cântecul mamei	271
26. Al cui oraș o să fie?	287
27. Ură și haos	303

28. Dracu' de homo	310
29. Acolo îl omoară	319
30. Pentru că poveștile lor nu sunt dintr-acelea cu sfârșit fericit	328
31. Întuneric	341
32. Apoi ia pușca și se duce în pădure	354
33. Nu se trezește	365
34. Vătămarea corporală a unui animal de serviciu	370
35. Dar numai dacă ești cel mai bun	381
36. Ce, psihopații nu se plimbă?	389
37. De ce suntem în stare	398
38. Meciul	408
39. Violență	417
40. Întotdeauna drept. Niciodată drept	433
41. În picioare voi... ..	444
42. Îl iau cu asalt	452
43. Suntem peste tot!	460
44. Furtună și avânt	470
45. Cireș	478
46. O să spunem că a fost un accident de circulație	491
47. O poveste de dragoste pe care nu o s-o uităm niciodată	500
48. Doamne Dumnezeule! Doamne Dumnezeule, copilașul meu!	517
49. Fiecare cu crosa lui. Două porți. Două echipe	522
<i>Mulțumiri</i>	541

E musai să citești și:

Citești un fragment! 📖

O SĂ FIE VINA CUIVA

Ați văzut vreodată un oraș decăzând? Noi da. O să spunem că violența a ajuns în Björnstad în vara aceea, dar e o minciună. Vioența era deja acolo. Pentru că, uneori, e atât de simplu să-i faci pe oameni să se urască, încât e de neînțeles de ce nu facem asta tot timpul.

Suntem un oraș mic în pădure. Lumea zice că niciun drum nu duce aici, ci toate trec pe lângă. Economia tușește de câte ori își trage sufletul. Fabrica face reduceri de personal an de an, ca un copil care crede că nu se vede că a mâncat din tortul din frigider dacă ia câte puțin de pe margini. Dacă suprapui harta veche și cea nouă a orașului, strada cu magazine și fâșia îngustă careia i se zice „Centrul“ parcă se tot strâng, ca o bucată de carne într-o tigaie încinsă. Încă avem patinoar, dar cam atât. Pe de altă parte, cum se zice prin partea locului: „Da-ți mai trebuie altceva, ce dracu’?“

Cei care trec prin oraș spun că Björnstad trăiește doar pentru hochei și, în unele zile, poate că au dreptate. Uneori trebuie să trăiești pentru ceva ca să supraviețuiești altor lucruri. Nu suntem tâmpiți, nici lacomi. Multe rahaturi poți să spui despre Björnstad, dar oamenii de-aici sunt

dârji și muncesc din greu. Și am făcut o echipă de hochei care era ca noi, o echipă de care eram mândri. Fiindcă noi nu suntem ca voi. Când aștia din orașele mai mari zic despre ceva că-i greu, noi pufnim disprețuitor: „Trebuie să fie greu!” Nu-i ușor să trăiești în Björnstad și de-asta *noi* am reușit, și nu *voi*. Am rămas în picioare, indiferent de vremuri. Apoi s-a întâmplat ceva și am căzut.

Da, există o istorie despre noi, înainte de asta de-acum, și noi toți purtăm vina celor petrecute. Uneori, oamenii buni pot face lucruri îngrozitoare, crezând că, astfel, îi protejează pe cei pe care-i iubesc. Un băiat, starul echipei de hochei, a violat o fată. Și-atunci ne-am rătăcit de la drumul drept. O comunitate e suma alegerilor noastre și, când doi dintre copiii noștri au zis lucruri diferite, noi am ales să-l credem pe el. Pentru că a fost mai ușor. Pentru că, dacă am hotărât că fata a mințit, viața noastră a putut merge înainte ca și până atunci. Când am aflat adevărul, ne-am prăbușit și, deodată cu noi, și orașul nostru. E ușor să ziceți c-ar fi trebuit să facem altfel, dar poate că nici voi n-ați fi fost mai breji. Dacă v-ar fi fost frică, dacă ați fi fost obligați să alegeți cu cine să țineți, dacă ați fi știut ce trebuie să sacrificați... Poate că nici voi nu sunteți așa de viteji cum vă credeți. Poate că nu sunteți atât de diferiți de noi cum vă închipuiți.

Acesta este șirul de întâmplări ce i-au urmat acelei istorii, din vară până în iarnă. E vorba despre Björnstad și Hed, orașul vecin, și despre cum rivalitatea dintre două echipe de hochei poate deveni o luptă oarbă pentru bani, putere și supraviețuire. Este o poveste despre patinoare și toate inimile care bat în jurul lor, despre oameni și sport,

despre cum se sprijină reciproc. Despre noi, cei care visăm și ne luptăm. Unii vor fi iubiți, alții distruși. Vor fi cele mai bune și cele mai rele zile ale noastre. Orașul va jubila, dar va începe să ardă. Și va primi o lovitură înfiorătoare.

Câteva fete ne vor face mândri și câțiva băieți ne vor face un nume mare. Tineri îmbrăcați în culori diferite se vor lupta pe viață și pe moarte, într-o pădure întunecată. O mașină va trece prin noapte, cu viteză mult prea mare. O să spunem că a fost un accident de circulație, dar accidentele sunt întâmplătoare, pe când pe acesta vom ști că l-am fi putut împiedica. El va fi din vina cuiva.

Oameni pe care îi iubim vor muri. Ne vom îngropa copiii sub cei mai frumoși copaci ai noștri.

EXISTĂ TREI FELURI DE OAMENI

Pac, pac, pac, pac, pac!

Cel mai înalt punct din Björnstad e un deal, la sud de ultima casă din oraș. De acolo se vede totul, de la vilele mari de pe Colina, fabrica și patinoarul, șirurile de case mai mici din centru și până la blocurile din Groapa. De sus, de pe deal, două fete își privesc orașul. Maya și Ana. Vor împlini în curând șaisprezece ani. Greu de zis dacă sunt cele mai bune prietene din cauza sau mulțumită faptului că sunt atât de diferite. Una iubește instrumentele muzicale, cealaltă – armele de foc. Disprețul lor reciproc față de gustul muzical al celeilalte e la fel de des motiv de ceartă în ultimii zece ani, ca și părerile despre animalele de companie. Ultima dată au fost date afară de la ora de istorie pentru că Maya a mormăit: „Știi cine iubea câinii, Ana? Hitler!” La care Ana a urlat: „Știi cine iubea pisicile? Josef Mengele!”

Se ciondănesc încontinuu, se iubesc fără urmă de îndoială de când erau mici și au avut zile în care au simțit că sunt singure, ele două, contra lumii întregi. După ce i s-a întâmplat Mayei în primăvară, toate zilele au fost așa.

Iunie tocmai a început. Trei sferturi de an, orașul ăsta e încapsulat în iarnă, dar acum, preț de câteva săptămâni

magice, e vară. În jur, pădurea se îmbată de lumina soarelui, copacii se leagănă fericiți pe lângă lacuri, dar în ochii fetelor se citește neliniștea. De obicei, în perioada asta din an, erau într-o continuă aventură, trăiau în pădure și se întorceau acasă seara târziu, cu hainele zdrențuite, fețele murdare și copilăria în privire. S-a terminat. Acum sunt adulte. Căci unele fete se maturizează nu pentru că vor, ci pentru că sunt forțate.

Pac! Pac! Pac! Pac! Pac!

În fața unei case, o mamă pune valizele copilului său în portbagajul unei mașini. De câte ori facem asta până cresc copiii? Câte jucării adunăm de pe jos, pentru câte animale de pluș organizăm echipe de căutare, înainte de culcare, și câte mânuși renunțăm să mai căutăm în anii de grădiniță? De câte ori nu ne-am gândit că, dacă natura voia ca oamenii să se înmulțească, evoluția ar fi făcut să le crească tuturor părinților un băț lung la subraț, ca să putem scoate chestii de sub toate afurisitele de canapele și dulapuri. Câte ore ne așteptăm copiii în hol, până sunt gata de plecare? Câte fire albe ne scot? Câte vieți se dedică vieții unui copil? Ce înseamnă să fii un părinte bun? Nu mult. Ci totul. Pur și simplu, totul.

Pac! Pac!

Sus, pe deal, Ana se întoarce spre prietena ei cea mai bună și o întreabă:

— Ții minte când eram mici și voiai să ne jucăm de-a mama?

Maya încuviințează, fără să piardă din ochi priveliștea orașului.

— Mai vrei să ai copii? continuă Ana.

Maya răspunde cu jumătate de gură:

— Nu știu. Tu vrei?

Ana ridică ușor din umeri, în egală măsură furioasă și tristă:

— Poate când oi fi bătrână.

— Cât de bătrână?

— Pe la 30.

Maya tace o vreme, apoi întreabă:

— Și, vrei băieți sau fete?

Ana răspunde de parcă și-a petrecut toată viața cuge-tând la asta:

— Băieți.

— De ce?

— Fiindcă viața-i de rahat doar uneori pentru ei. Pentru noi e tot timpul.

Pac!

Mama închide portbagajul și își înăbușă plânsul, căci știe că, o lacrimă dacă îi scapă, nu se mai oprește. Indiferent cât de mari sunt, nu vrem să plângem în fața copiilor noștri. Facem orice pentru ei, dar ei nu văd asta niciodată, pentru că n-au cum să priceapă imensitatea a ceva necondiționat. Dragostea de părinte e imposibilă, necugetată și irespon-sabilă. Sunt atât de mici când dorm în paturile lor, iar noi stăm lângă ei și-i privim, cu sufletul făcut bucăți. O viață

întreagă de defecte și conștiință încărcată. Afișăm poze fericite peste tot, dar nu arătăm și golurile din albumul foto de familie, acolo unde rămâne tot ce doare. Lacrimile tăcute în întunericul unei camere. Noptile pline de spaima a orice li s-ar putea întâmpla, a tot ce i-ar putea afecta, a tuturor situațiilor în care ar putea ajunge victime.

Mama dă ocol mașinii și deschide portiera. Nu e o mamă deosebită de vreo alta. Iubește, se teme, se pierde cu firea, se rușinează, simte că nu-i de ajuns. A stat lângă patul băiatului ei când avea trei ani, l-a privit cum doarme și s-a temut de toate lucrurile îngrozitoare ce i s-ar putea întâmpla, exact ca orice părinte. Dar n-a crezut că o să ajungă vreodată să se teamă de contrariu, de lucrurile îngrozitoare pe care *el* le-ar putea face.

Pac!

E la răsărit și orașul doarme. Șoseaua care iese din Björnstad e pustie, dar sus, pe deal, privirile fetelor sunt ațintite asupra drumului. Așteaptă răbdătoare.

Maya nu mai are coșmaruri despre viol. Despre mâna lui Kevin astupându-i gura, despre cum îi înăbușă strigătele cu toată greutatea trupului, despre camera lui cu rafturi pline cu trofee de hochei, despre podeaua pe care cade, săltând nasturele de la bluza ei. Acum visează doar pista de jogging din jurul Colinei. O vede de pe deal. Visează seara în care Kevin alerga singur, iar ea i-a ieșit în cale din întuneric, cu pușca în mână. I-a pus țeava la tâmplă, iar el i-a cerșit îndurare, tremurând și plângând. În vis îl omoară. În fiecare noapte.

De câte ori își face o mamă copilul să chicotească? De câte ori să râdă în hohote? Copiii ne întorc sufletul pe dos când realizăm că fac, pentru prima oară, ceva cu intenție. Când descoperim că au umor. Când glumesc, când învață să ne manipuleze. Dacă ne iubesc, învață repede să mintă, să ne cruțe sentimentele, să pretindă că sunt fericiți. Învață repede să ne ofere ce ne dorim. Ne închipuim că-i cunoaștem, dar au și ei propriile albume foto și, în golurile dintre poze, devin adulți.

De câte ori a stat mama lângă mașină, uitându-se la ceas și strigându-și impacientată fiul? Astăzi nu-i nevoie. Fiul ei e așezat deja pe locul de lângă șofer de ceasuri bune, timp în care ea a împachetat lucrurile. Trupul lui, odinioară atât de în formă, e slăbit după săptămâni în șir în care mama s-a chinuit să-l facă să mănânce. Privirea îi e golită.

Câte să-i poată ierta o mamă copilului ei? Cum să știe dinainte? Niciun părinte nu crede că băiețelul lor va ajunge un delincvent când va crește. Mama nu știe ce coșmaruri are băiatul ei, dar știe că se trezește noaptea urlând. De atunci, din seara în care l-a găsit pe pista de jogging, înțepenit de frig și încremenit de spaimă. Se scăpase pe el de frică, iar lacrimile îi înghețaseră pe obraz.

A violat o față și nimeni n-a putut dovedi. Se vor găsi întotdeauna voci care să spună că asta înseamnă că a scăpat, că familia lui a scăpat nepedepsită. Și au dreptate, firește. Dar mama lui nu va simți niciodată așa.

Pac! Pac! Pac!

Când mașina începe să ruleze pe șosea, Maya, sus pe deal, știe că Kevin nu se va mai întoarce niciodată aici. Că l-a zdrobit. Se vor găsi întotdeauna voci care să spună că asta înseamnă că ea a câștigat.

Dar ea nu va simți niciodată așa.

Pac! Pac! Pac! Pac!

Luminile de frână se aprind și se sting repede, mama aruncă o ultimă privire în oglinda retrovizoare, spre casa care le-a fost cămin, spre resturile de abțibild de pe căsuța poștală, de pe care numele „Erdahl“ a fost smuls literă cu literă. Tatăl lui Kevin își pune lucrurile în cealaltă mașină. Singur. Era cu mama când și-au găsit fiul pe pista de jogging, l-a văzut zăcând acolo, cu tricoul ud de lacrimi și pantalonii uzi de urină. Viața lor împreună se destrămasese cu mult înainte de asta, dar ea abia atunci a văzut zdrențele. Tatăl a refuzat să o ajute, s-a chinuit singură să-l ducă pe băiat de-acolo, pe jumătate în brațe, pe jumătate târându-l prin zăpadă. Au trecut două luni de-atunci, Kevin nu a ieșit din casă în tot acest timp, iar părinții lui abia dacă și-au zis două vorbe unul altuia. Bărbații se autodefinesc în termeni mult mai distincți decât femeile, asta a învățat-o viața pe mama lui Kevin. Soțul și fiul ei s-au autodefinit întotdeauna printr-un singur cuvânt: „învingător“. De când Kevin era mic, tatăl i-a repetat la nesfârșit același îndemn: „Există trei feluri de oameni. Învingători, învinși și cei care se uită de pe margine.“

Și, acum? Dacă nu mai sunt învingători, ce sunt? Mama dă drumul frânei, închide radioul, iese pe șosea și virează.

Cu fiul lor alături. În cealaltă mașină, soțul ei pleacă singur în direcția opusă. Actele de divorț sunt deja trimise prin poștă, împreună cu scrisoarea către școală, în care se explică faptul că tatăl s-a mutat într-un alt oraș, iar mama și fiul pleacă în străinătate. Numărul de telefon al mamei este trecut undeva, în josul paginii, în caz că școala are întrebări. Dar nu va suna nimeni. Orașul va face tot ce poate să uite că familia Erdahl a făcut vreodată parte din comunitate.

După patru ore de tăcere, când s-au îndepărtat de Björnstad cât să nu se mai vadă pădurea, Kevin îi șoptește mamei:

— Crezi că oamenii se pot schimba?

Iar ea dă din cap că nu, mușcându-și buza de jos și clipind atât de des, încât nu mai vede drumul în față:

— Nu. Dar pot deveni mai buni.

Atunci el o ia de mână tremurând. Iar mama îl ține de parcă are trei ani și e pe marginea unei prăpăstii. Îi șoptește:

— N-o să te iert niciodată, Kevin. Dar nici n-o să te părăsesc vreodată!

Pac! Pac! Pac! Pac! Pac!

Așa se aude peste tot în orașul ăsta. Dar poate că n-are nimeni cum să înțeleagă decât dacă trăiește aici.

Pacpacpac!

Sus, pe deal, două fete se uită după mașina care dispare în depărtare. În curând împlinesc șaisprezece ani. Una dintre ele ține în mână o chitară, cealaltă o pușcă.

FII BĂRBAT!

Cel mai rău lucru când vine vorba despre alții e că suntem dependenți de voi. Că ne influențați viețile. Nu doar oamenii pe care-i alegem, care ne plac, ci și voi, toți ceilalți – idioții. Voi, ăia care stați în fața noastră la coadă, voi, ăia care nu știți să conduceți ca lumea, voi, ăia cărora le plac serialele TV proaste și care vorbiți prea tare în restaurant și ai căror copii îi molipsească pe-ai noștri de norovirus la grădiniță. Voi, ăia care parcați strâmb, ne furați joburile și votați cu partidul greșit. Da, și voi ne influențați viața, clipă de clipă.

Doamne Dumnezeule, ce vă mai urâm din cauza asta!

***

La barul cârciumii Blană de Urs stau înșirați câțiva bătrâni tăcuți. Se zice că au în jur de șaptezeci de ani, dar s-ar putea la fel de bine să aibă dublu. Sunt cinci la număr, au cel puțin opt păreri diferite și li se zice „chinta unchiașilor“, fiindcă, la patinoar, stau mereu toți cinci aproape de mantinelă, mint și se ceartă la antrenamentele Clubului de Hochei Björnstad. După antrenament, se duc la Blană de Urs să mintă și să se mai certe și pe-acolo.

Când și când, se distrează încercând să se păcălească unul pe altul că l-a lovit demența senilă pe nepusă masă: ba își schimbă noaptea numărul de pe fațada casei unul altuia, ba își ascund reciproc cheile, după ce dau pe gât câteva pahare. Odată, patru dintre ei au remorcat mașina celui de-al cincilea și i-au lăsat în schimb o mașină identică, dar închiriată, iar asta ca să-l sperie că i-a sunat ceasul să meargă la azil când, a doua zi dimineață, a constatat că nu-și putea descuia portiera. La meciuri, plătesc cu bani de la jocul de *Monopoly*. Acum câțiva ani, preț de aproape un sezon întreg, au pretins că sunt la Jocurile Olimpice din 1980 și, de câte ori îl vedeau pe directorul tehnic al clubului, Peter Andersson, îi vorbeau în germană și îi ziceau „Hans Rampf“. Asta l-a scos încet-încet din minți pe Peter, iar „chinta unchiașilor“ s-a bucurat mai ceva decât la o victorie în minutele de prelungiri. În oraș, lumea zice că e foarte posibil ca unchiașii *să fie*, de fapt, senili deja, toți cinci, dar cine dracu' poate să demonstreze că așa-i?

Ramona, proprietara cărciumii, pune cinci pahare cu whisky pe bar. La Blană de Urs nu-i decât whisky de-un soi, însă tristeți de mai multe feluri. Unchiașii au urmărit drumul Clubului de Hochei Björnstad până sus, în vârful clasamentului național, dar și până jos, la coada lui. Toată viața. Însă astăzi vor avea cea mai proastă zi din toate câte le-au fost date.

***

Mira Andersson e în mașină, în drum spre birou când îi sună telefonul. E stresată din mai multe motive.

Răspunde, dar scapă telefonul sub banchetă și înjură, cu detalii anatomice despre stăpânul iadului, amănunte care, după cum spune Peter, soțul Mirei, ar face să roșească și o gașcă de marinari beți. Când Mira reușește să-și găsească telefonul, interlocutoarea are nevoie de câteva secunde să-și revină după toate cele auzite.

— Alo! strigă Mira.

— Alo, da, vă sun de la compania S Express. Ne-ați trimis un e-mail în care ne solicitați o ofertă... spune femeia pe un ton foarte precaut.

— De unde? Cum ați zis? S Express? Ați greșit numărul! constată Mira.

— Sunteți sigură? În documentele mele scrie că... insistă interlocutoarea.

Dar Mira scapă din nou telefonul din mână și izbucnește iar într-o tiradă spontană despre ce simte ea legat de organele sexuale, respectiv forma capului inginerului responsabil pentru designul telefonului. Când reușește din nou să-l găsească, femeia de la celălalt capăt al firului și-a făcut singură un serviciu și a închis.

Mira nu apucă să se gândească prea mult la conversație. Așteaptă un telefon de la Peter, care e la o ședință la prefectură, în care se va discuta soarta clubului de hochei, iar emoțiile legate de consecințele acelei ședințe îi strâng stomacul ghem, tot mai tare. Când lasă telefonul pe scaunul de alături, ecranul se luminează o clipă, arătând, înainte să se stingă, o fotografie cu Maya și Leo.

Conduce mai departe spre serviciu. Dacă s-ar fi oprit și ar fi căutat pe internet firma S Express, ar fi aflat că este specializată în servicii de mutări. În orașe în care oamenilor

nu prea le pasă de hochei, poate că ar fi fost o glumă nevinovată că vreun oarecare a cerut unei firme de mutări o ofertă în numele familiei Andersson. Dar Björnstad nu-i un astfel de oraș. Într-o pădure tăcută nu-i nevoie să urla ca să fii amenințător.

Dar Mira își va da seama în curând, firește. E o femeie deșteaptă și a trăit suficient de mult timp aici. Björnstadul e cunoscut pentru multe lucruri bune. Păduri frumoase de îți taie răsuflarea, o ultimă bucată de pământ virgin într-o țară în care politicienii vorbesc doar despre dezvoltare regională. Oameni prietenoși, modești, care muncesc din greu, care iubesc natura și hocheiul – public care umple tribunele, indiferent în ce divizie e echipa, pensionari care își pictează fața în verde când merg la meci. Vânători responsabili, pescari pricepuți, oameni tari ca pădurea, încăpățânați precum gheața. Vecini care te ajută la nevoie. Viața poate fi grea pe-aici, dar oamenii râd și zic: „Trebuie să fie grea!“ Da, Björnstadul e cunoscut pentru toate astea. Mă rog... și pentru altele.

Acum câțiva ani, un bătrân antrenor și-a povestit în presă cele mai urâte amintiri din carieră. Pe locul doi, trei și patru erau meciurile în orașe mari, unde supporterii înrăiți aruncau pe teren cu cutii de tutun de mestecat, monede, mingi de golf, atunci când nu le plăceau deciziile arbitrilor. Dar, pe primul loc era un patinoar mic, pierdut într-o pădure, unde, cândva, un arbitru a dictat o lovitură de pedeapsă în favoarea echipei oaspete în ultimul minut al partidei. Oaspeții au marcat, Björnstad a pierdut, iar arbitrul și-a ridicat privirea spre rândurile cu locuri în picioare din tribună, unde stăteau de obicei cei din vestita „Gașca“, bărbați în geci negre care cântau asurzitor și urlau înfiorător. Dar nimeni n-a ridicat vocea – Gașca amuțise.

Soțul Mirei, Peter Andersson, directorul tehnic al clubului din Björnstad, a fost primul care a înțeles pericolul. S-a repezit spre cabina tehnică și, exact când s-a auzit semnalul de încheiere a jocului, a stins toate luminile din sală. În întuneric, oamenii de ordine au reușit să-i scoată pe arbitri de pe teren și i-au dus direct la mașini. Altfel, nimeni n-avea nicio îndoială ce s-ar fi întâmplat.

Și de-asta amenințările tăcute sunt de ajuns aici. Un telefon la o firmă de mutări ajunge, iar Mira va înțelege cât de curând motivul.

Ședința de la prefectură nu s-a încheiat, dar unii dintre locuitorii din Björnstad știu deja concluziile.

***

În fața prefecturii flutură întotdeauna steaguri – unul în culorile naționale și unul cu stema prefecturii. Politicienii le văd din sala de ședințe. Mai sunt câteva zile până la Sânzienă și au trecut trei săptămâni de când Kevin și familia lui au părăsit orașul, schimbând astfel istoria. Nu istoria celor ce vor urma, ci pe aceea a celor întâmplate. Doar că nu e limpede pentru toată lumea încă.

Unul dintre politicieni tușește neliniștit și face o încercare vitejească de a-și închide nasturii sacoului, deși, la o estimare fugară, pare să fi trecut cel puțin șase mese de Crăciun de când asta era, teoretic, posibil.

— Îmi pare rău, Peter! Dar am decis că, la nivel regional, cel mai bine e să aprobăm buget pentru un singur club de hochei. Și are prioritate clubul din... Hed. Ar fi

mai bine pentru toată lumea, inclusiv pentru tine, dacă ai accepta asta, dată fiind... situația.

Peter Andersson, directorul tehnic al Clubului de Hochei Björnstad, e așezat la celălalt capăt al mesei. Realizând că a fost trădat, simte cum se prăbușește în întineric și reușește doar să îngaime:

— Dar avem... avem nevoie de ajutor câteva luni, până mai găsim câțiva sponsori... Prefectura nu trebuie decât să fie girant pentru împrumutul de la bancă...

Peter amuțește pe dată, rușinat de propria-i prostie. Politicienii au vorbit deja, firește, cu șefii băncii, doar sunt vecini, joacă golf și vânează elani împreună. Decizia s-a luat cu mult înainte ca el să intre în sala de ședințe. Când l-au invitat să participe, politicienii au avut grijă să sublinieze faptul că avea să fie „o întâlnire neoficială“. Adică nimeni nu va întocmi procesul verbal. Scaunele din sală sunt foarte înguste, astfel încât cei aflați la putere să poată sta pe mai multe deodată.

Telefonul lui Peter bâzâie scurt. Îl deschide și găsește un e-mail de la președintele clubului. Și-a dat demisia. Probabil că știa și el dinainte ce urma să se întâmple. Cu siguranță Clubul de Hochei Hed i-a oferit un post. Iar Peter va încasa singur lovitura.

De cealaltă parte a mesei, politicienii se foiesc stânjeniți. Peter bănuiește ce gândesc: „Nu te face de râs, Peter! Nu cerși, nu implora! Fii bărbat!“

***

Björnstad e în apropierea unui lac mare, cu plajă de-a lungul unuia dintre maluri. Pe timpul verii, când e așa de

cald încât aproape reușești să uiți că iarna durează nouă luni pe-aici, plaja e luată cu asalt de adolescenți. În mijlocul furnicarului de mingi gonflabile și hormoni, e un băiat de doisprezece ani, cu ochelari de soare. Îl cheamă Leo Andersson. Puțini îi știau numele vara trecută, dar acum toți îl cunosc și-i aruncă priviri furișe, de parcă e o bombă cu ceas. În urmă cu două luni, Maya, sora mai mare a lui Leo, a fost violată de Kevin, dar poliția n-a putut dovedi nimic, așa că Kevin a scăpat. Orașul s-a împărțit în două tabere. Cei mai mulți au fost de partea lui Kevin și ura crescândă i-a împins pe oameni să încerce să forțeze familia lui Leo să plece din oraș. Au aruncat cu pietre pe care scria „TÂRFĂ“ prin fereastra camerei Mayei și au hărțuit-o la școală. S-au adunat cu toții în patinoar și au încercat să-l concedieze pe Peter din funcția de director tehnic.

Apoi a apărut un martor, un băiat de vârsta Mayei, care fusese în casă atunci când s-a întâmplat totul. Dar n-a contat. Poliția n-a făcut nimic, orașul și-a ținut gura, adulții n-au ajutat-o pe Maya. Însă, într-o noapte, la puțin timp după aceea, s-a întâmplat altceva. Nimeni nu știe prea bine ce. Kevin n-a mai ieșit din casă. A început să umble zvonul că e bolnav psihic și, într-o dimineață, acum trei săptămâni, Kevin și familia lui au părăsit orașul.

Leo a crezut că o să fie mai bine. Dar a fost mai rău. Are doisprezece ani și, în vara asta, învață că oamenii vor prefera întotdeauna o minciună simplă, în loc de un adevăr complicat, căci minciuna are un avantaj imbatibil: adevărul trebuie să spună tot ce s-a întâmplat, pe când minciuna trebuie să fie doar ușor de crezut.